

Arrest

nr. 350 540 van 16 juli 2025
in de zaak RvV X en RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TRICHA
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2025 en op 11 juli 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2025 waarbij de terechtzitting voor de zaak met rolnummer X wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 8 december 2025 waarbij de terechtzitting voor de zaak met rolnummer X wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, *loco* advocaat A. TRICHA. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), partners, zijn van Salvadoraanse nationaliteit. Verzoeker kwam op 10 maart 2022 België binnen en diende er op 29 maart 2022 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster en de toen minderjarige dochter van verzoekers kwamen op 29 november 2022 het Rijk binnen en dienden op 5 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 10 april 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arrest met nummer 317 099 van 22 november 2024 besliste ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekers niet te erkennen als vluchteling en hen de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.4. Op 2 december 2024 dienen verzoekers een tweede (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 27 juni 2025 neemt de commissaris-generaal in hoofde van beide verzoekers een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

1.6. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U, A. A. G., verklaarde over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op 6 juni 1979 in San Salvador. U woonde in Los Planes de Renderos (departement San Salvador) bij uw moeder, samen met uw twee halfzussen, tot u rond 2005 ging samenwonen met uw partner G. G., X. E. (CGVS X) in Residencia Santísima Trinidad (departement San Salvador). U had in Los Planes de Renderos uw middelbare scholing afgerond. In 2007 werd jullie dochter G. G., A. L. (O.V. X) geboren. In 2012 begon u als verkoper te werken bij de grootste krant van El Salvador, La Prensa Grafica. Daarvoor had u in de vleessector gewerkt, bij het bedrijf Walmart.

Voor uw werk bij La Prensa Grafica deed u dagelijks een route, waarbij u telkens 40 à 45 klanten bezocht in de omstreken van Nuevo Lourdes en de wijken Campos Verdes 1 en 2. Daarbij nam u bestellingen op van de uitbaters van supermarkten, tankstations en kleine winkeltjes, en inde u het geld voor de verkochte kranten. U nam ook onverkochte kranten terug mee. Amper 2 weken nadat u was begonnen met uw werk voor La Prensa Grafica werd u aangesproken door een bendelid van de bende 18, die de kleine libero werd genoemd. Hij zette zich spontaan achteraan op uw motorfiets, en beval u om wekelijks geld te betalen. U moest aanvankelijk 25 dollar per week betalen, maar dat werd al snel opgevoerd naar 50 dollar per week. Dat betaalde u elke week, telkens op vrijdag, doorheen de vele jaren die u werkte voor La Prensa Grafica. U wist niet altijd waar u afgeperst zou worden of door wie, louter dat het telkens op vrijdag was.

Toen in het begin van 2022 de zaken minder goed gingen voor uw werkgever, omwille van een conflict met de president Nayib Bukele, besloot u om niet langer het afpersingsgeld, ook wel renta genoemd, te betalen. Toen u op vrijdag 18 februari 2022 zoals steeds gevraagd werd de renta te betalen zei u dat u het geld niet had. Het bendelid reageerde schouderophalend en liet u uw dag verder zetten. De volgende week werd u niet meer gevraagd om renta te betalen. De week daarop, op 4 maart 2022, werd u echter vastgezet door 3 bendeleden, die u vroegen van uw motorfiets af te stappen toen u net geld ging innen voor La Prensa Grafica in een afgelegen deel van Nuevo Lourdes. Deze bendeleden hadden u duidelijk gemaakt dat zij gewapend waren, en geboden u wat verder te stappen naar een verlaten, bosrijk gebied. Plotseling maakten zij zich uit de voeten, toen het hen duidelijk was geworden dat er een politiepatrouille in de buurt was. Ze riepen u nog na niets tegen de politie te zeggen.

Vervolgens ging u via het kantoor van uw werkgever naar huis, waar u uw partner meteen alles vertelde. Om 19u kreeg u dan een telefoontje van een onbekend nummer, en werden u allerhande bedreigingen naar het hoofd geslingerd. Er werd gezegd dat u geen geld meer moest geven, maar dat uw problemen nu persoonlijk geworden waren. Er werd naar uw vrouw en dochter verwezen, en dat zij wisten waar u woonde. U besloot meteen te vertrekken naar het huis van uw zus, in Chalatenango. Daar verbleef u korte tijd, alvorens u besliste om een reis die u reeds voorheen had geboekt, te maken. U hoopte dat in tussentijd de gemoederen in El Salvador wat zouden bedaren.

U vertrok op 9 maart 2022 uit El Salvador, en bereikte België met het vliegtuig op 10 maart 2022. Uit de contacten die u onderhield met het thuisfront bleek de situatie geenszins te kalmeren, zelfs integendeel. Het bendegegeweld in uw wijk nam toe, en u hoorde van vrienden dat er vaak naar u gevraagd werd. Omwille daarvan besliste u op 29 maart 2022 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Enerzijds haalt u een vrees ten opzichte van El Salvador aan op basis van de bedreigingen van de bende 18 na het niet-betalen van de renta, anderzijds vreest u er de algemene veiligheidssituatie in hoofde van uw dochter. Op 27 november 2022, nadat u samen het geld voor hun reis had bijeengesprokkeld, vertrokken ook uw partner G. G., X. E. (CGVS X) en dochter G. G., A. L. (O.V. X) naar België, waar zij op 29 november 2022 toekwamen, en waar uw partner Xiomara op 5 december 2022 ook een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw diploma, een certificaat van uw werk (alle origineel), en kopies van nieuwsberichten uit uw regio van herkomst.

Het CGVS heeft op 10 april 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U diende op 28 mei 2024 beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 22 november 2024 bevestigde de RvV in haar arrest de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u een tweede verzoek om internationale bescherming te België in op 2 december 2024. In uw tweede verzoek bevestigde u dat uw relaas uit uw eerste verzoek de waarheid was, en dat de problemen nog actueel zijn. Dat weet u omdat uw zus en moeder per telefoon gecontacteerd worden door telefoonnummers die ze meteen blokkeren. U legde geen nieuwe documenten neer in het kader van uw tweede verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State (RvSt).

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Zo stelt u louter de waarheid te hebben verteld in uw eerste verzoek, en te weten dat die problemen nog actueel zijn omdat "ze [...] vragen aan mijn zus en moeder" stelden in het voorjaar van 2025 (vraag 17, verklaring volgend verzoek dd 17/06/2025). Enerzijds betreffen dit bijzonder bondige en volstrekt blote beweringen, die u geenszins kan staven met documenten of uitgebreide verklaringen. Bovendien moet worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. Er moet wederom worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijzonder korte bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is uiteraard niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 21 december 2023 (beschikbaar op coi_focus_salvador._situation_securitaire_depuis_letat_durgence_20231221_2.pdf (cgvs.be) of CGVS), en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat "most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" en "In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamenteën van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5

dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.7. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op 27 augustus 1981 in La Libertad (departement La Libertad). U groeide op in Santa Tecla, tot uw vader in 1997 een huis kocht in San Salvador en u daarheen verhuisde. U werkte de middelbare school af. U leerde uw huidige man, A. A. G. (CGVS X) kennen in 2000. In 2004 gingen jullie samenwonen in de Residencia Santísima Trinidad, in Ayutuxtepeque (departement San Salvador). In 2007 werd jullie dochter G. G., A. L. (O.V. X) geboren. In 2014 begon u te werken voor het bedrijf 3M, waarvoor u marketing in supermarkten verzorgde. Dit werk bleef u uitoefenen tot uw vertrek uit El Salvador.

Uw echtgenoot werkte sinds 2012 bij de krant La Prensa Grafica. Voor zijn werk bij La Prensa Grafica deed hij dagelijks een route, waarbij hij klanten bezocht in de omstreken van Nuevo Lourdes en de wijken Campos Verdes 1 en 2. Daarbij nam hij bestellingen op van de uitbaters van supermarkten, tankstations en kleine winkeltjes, en inde hij het geld voor de verkochte kranten. Uw echtgenoot werd al vanaf 2012 afgeperst, en moest elke week op vrijdag 50\$ renta betalen aan de bende 18. Dat deed hij 10 jaar lang zonder fout, tot in het begin van 2022 de zaken minder goed gingen voor zijn werkgever, omwille van een conflict met de president Nayib Bukele. Op vrijdag 18 februari besliste uw echtgenoot niet verder te betalen. Toen hem die dag zoals steeds gevraagd werd de renta te betalen zei hij dat hij het geld niet had. Het bendelid reageerde schouderophalend en liet uw echtgenoot zijn dag verder zetten.

De volgende week werd uw echtgenoot niet gevraagd om renta te betalen. De vrijdag daarop, op 4 maart 2022, kwam hij echter vroeger dan normaal naar huis, en was hij helemaal overstuur. Hij vertelde u dat hij die dag werd vastgezet door 3 bendeleden in een afgelegen deel van Nuevo Lourdes. De bendeleden hadden hem duidelijk gemaakt dat zij gewapend waren, en gingen met uw echtgenoot naar een verlaten, bosrijk gebied. Plotseling maakten zij zich uit de voeten, toen het hen duidelijk was geworden dat er een politiepatrouille in de buurt was. Ze riepen uw echtgenoot nog na zich gedeisd te houden. Nog bibberend van deze ervaring ging uw echtgenoot naar zijn werkgever waar hij alles vertelde en zei dat het gedaan was voor hem. Vervolgens ging hij naar huis, waar hij u meteen alles vertelde.

Diezelfde dag kreeg hij om 19u een telefoontje van een onbekend nummer, en werden hem allerhande bedreigingen naar het hoofd geslingerd. Er werd gezegd dat hij geen geld meer moest geven, maar dat zijn problemen nu persoonlijk geworden waren. Er werd naar u en uw dochter verwezen, en dat de bendeleden wisten waar jullie woonden. Jullie besloten meteen te vertrekken naar het huis van uw echtgenoot zijn zus in Chalatenango. Kort na uw aankomst in Chalatenango, op 9 maart 2022, vertrok uw echtgenoot op een reis die hij reeds voorheen had geboekt. Hij hoopte dat in tussentijd de gemoederen in El Salvador wat zouden bedaren. Hij bereikte België met het vliegtuig op 10 maart 2022. Uit de contacten die hij onderhield met u anderen aan het thuisfront bleek de situatie echter geenszins te kalmeren, zelfs integendeel. Het bendegeweld in uw wijk nam toe, en uw echtgenoot hoorde van vrienden dat er vaak naar hem gevraagd werd. Omwille daarvan besliste hij op 29 maart 2022 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Ondertussen bleef u in een gastenkamer van uw schoonzus. Uw dochter studeerde online verder. Uit vrees voor uw leven bleef u er altijd binnen. Op 27 november 2022, nadat u samen met uw echtgenoot het geld voor jullie reis had bijeengesprokkeld, vertrok ook u, samen met uw dochter G. G., A. L. (O.V. X) naar België, waar jullie op 29 november 2022 toekwamen, en waar u op 5 december 2022 ook een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Enerzijds haalt u een vrees ten opzichte van El Salvador aan op basis van de bedreigingen van de bende 18 na het niet-betalen van de renta, anderzijds vreest u er de algemene veiligheidssituatie in hoofde van uw dochter.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw dochter, uw belastingkaart, uw identiteitskaart, uw diploma (alle origineel), uw geboorteakte, uw vliegtickets en nieuwsberichten uit uw regio van herkomst (kopies).

Het CGVS heeft op 10 april 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U diende op 28 mei 2024 beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 22 november 2024 bevestigde de RvV in haar arrest de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u een tweede verzoek om internationale bescherming te België in op 2 december 2024. In uw tweede verzoek bevestigde u de waarheid te hebben verteld bij uw eerste verzoek om internationale bescherming, en dat de problemen die u daarbij aanhaalde nog steeds actueel zijn. Daarnaast gaf u wederom aan de algemene veiligheidssituatie in El Salvador te vrezen.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legde u algemene informatie neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in El Salvador, in de vorm van een lijvig rapport van FESPAD over de legale kwetsbaarheid van terugkeerders naar El Salvador en nieuws- en sociale mediaberichten over de veiligheidssituatie in El Salvador.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofdte in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State (RvSt).

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, door louter te stellen dat in uw eerste verzoek om internationale bescherming "de waarheid verteld" hebt en dat de problemen nog actueel zijn. U geeft daar uitdrukkelijk bij

aan geen nieuwe elementen te hebben en niets nieuws te hebben vernomen in verband met uw problemen (vraag 17, verklaring volgend verzoek dd 17 juni 2025).

Voorts haalt u, net zoals u in het kader van uw eerste asielaanvraag deed, de algemene veiligheidssituatie in El Salvador aan als vrees. U legt daartoe een grote bundel documenten neer, gaande van een rapport over de rechten van terugkeerders naar El Salvador, tot uiteenlopende nieuwsberichten over criminele feiten in El Salvador. Er dient hierbij te worden benadrukt dat u bij DVZ verklaarde dat u niet persoonlijk wordt vermeld in de documenten. Uit uw verklaringen blijkt ook duidelijk dat de door u neergelegde documenten louter dienen om de algemene situatie in het land te schetsen, veeleer dan dat zij van toepassing zijn op uw persoonlijke situatie (vraag 19, verklaring DVZ dd 17 juni 2025).

Het onvertaalde rapport van Fespad dat u neerlegde dateert van april 2024, en gaat over de legale kwetsbaarheid van terugkeerders naar El Salvador (rapport Fespad, zie groene map). Uw zitting in het kader van uw beroepsprocedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming vond plaats in oktober 2024, en de RvV sprak zich in haar arrest van 22 november 2024 uit over uw beroep. Daarbij oordeelde de RvV met macht van gewijsde dat "het feit dat verzoekers een periode in België hebben verbleven, [...] evenmin voldoende [is] om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen" (RvV 316 641, P.19). De RvV verduidelijkte daarbij dat u niet voldoet "aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie" om te "behoren tot de specifieke sociale groep die wordt omschreven als terugkeerders". De RvV besloot met gezag van gewijsde dat niet kon "worden ingezien hoe verzoekers zoude[n] behoren tot een groep met een eigen identiteit die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu zij voor hun vertrek geen ernstige problemen kende met bendes, noch concreet aantonen waarom dergelijk risico in hun geval zou bestaan in geval van terugkeer (RvV 316 641, P.20). Er dient dan ook in het kader van dit volgend verzoek te worden geoordeeld dat u, louter op basis van een onderzoeksrapport omtrent de legale kwetsbaarheid van terugkeerders in El Salvador, geen persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van uw land van herkomst aantoonst. Het komt een verzoeker om internationale bescherming toe om dat in concreto aan te tonen, hetgeen u nalaat te doen door louter naar de algemene situatie in El Salvador te verwijzen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 21 december 2023 (beschikbaar op coi_focus_salvador_situation_securitaire_depuis_letat_durgence_20231221_2.pdf (cgvs.be) of CGVS), en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat "most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" en "In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamenteën van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsen

d beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X, is de partner van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Uit de stukken in de administratieve dossiers blijkt dat zij zich op dezelfde vluchtmotieven beroepen en dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op dezelfde weigeringsmotieven, waartegen in beide verzoekschriften in wezen dezelfde argumenten worden aangevoerd. Gelet op het voorgaande moeten de twee zaken omwille van hun onderlinge verknachtheid worden samengevoegd.

3. Het verzoekschrift

3.1. In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 4, 13 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48 tot en met 48/7, 57/6, 57/6/2, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van “de principes van redelijkheid en goed bestuur”.

3.2. Verzoekers houden vast aan de vluchtmotieven die zij in het kader van hun eerste verzoeken hebben uiteengezet. Zij herinneren eraan dat verzoeker jarenlang door benadeelden werd afgeperst en dat verzoekers, nadat hij weigerde het gevraagde afpersingsgeld verder te betalen, werden bedreigd. Zij stellen dat hun vrees nog steeds actueel is en dat de gewijzigde situatie in El Salvador een nieuw licht werpt op hun

nood aan internationale bescherming. In dit verband verwijzen zij in het bijzonder naar het FESPAD-rapport van april 2024 en naar informatie van onder meer Human Rights Watch en ISHR. Volgens hen blijkt daaruit dat de onder de noodtoestand gevoerde repressie heeft geleid tot massale en willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen, sterfgevallen in detentie, mishandelingen, foltering, geheime detentie en ernstige tekortkomingen aan de procedurele waarborgen. Zij wijzen erop dat personen veelal worden gearresteerd op basis van hun uiterlijk, anonieme klachten of door de politie opgelegde quota, zonder dat een concrete band met benedegeweld wordt aangetoond. Verzoekers menen dat deze informatie niet louter algemeen van aard is, maar rechtstreeks verband houdt met hun persoonlijke situatie. Zij voeren aan dat zij eerder het slachtoffer waren van gerichte bedreigingen door bendeleden en dat zij bij terugkeer na een langdurig verblijf in Europa het risico lopen ervan te worden verdacht banden te onderhouden met bendes of de georganiseerde misdaad. Daardoor zouden zij kunnen worden blootgesteld aan willekeurige arrestatie, afpersing, geweld en ernstig lichamelijk of geestelijk leed, zonder op doeltreffende bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten te kunnen rekenen. Zij benadrukken tevens hun specifieke kwetsbaarheid, waarbij verzoekster een vrouw en moeder is van een kind dat in België schoolloopt. Volgens hen heeft de commissaris-generaal noch deze kwetsbaarheid, noch de psychosociale gevolgen van een gedwongen terugkeer onderzocht.

Verzoekers stellen dat de voormelde ontwikkelingen en rapporten als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet moeten worden beschouwd en een ernstig en volledig nieuw onderzoek door het CGVS rechtvaardigen. Zij menen dat de bestreden beslissingen onvoldoende uiteenzetten waarom deze elementen niet van aard zijn de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter te maken en dat de commissaris-generaal aldus zijn motiveringsplicht heeft geschonden. Zij voeren verder aan dat, voor zover nog onzekerheid bestaat over bepaalde feitelijke aspecten van hun relaas, hun het voordeel van de twijfel moet worden verleend wanneer de elementen van de zaak in hun geheel beschouwd wijzen op een ernstig risico op vervolging of op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer.

Verzoekers besluiten dat de door hen aangevoerde elementen aantonen dat zij bij terugkeer naar El Salvador een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade of op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM lopen. Zij menen bijgevolg dat hun verzoeken ontvankelijk hadden moeten worden verklaard en dat hun de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, moet worden verleend.

3.3. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.4. Als bijlage bij het verzoekschrift van verzoekster worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- Human Rights Watch. (2025). *World Report 2025 – El Salvador* (weblink).
- Openshaw, E., & Matias Heredia, I. (28 januari 2025). *El Salvador must limit state of emergency, end arbitrary detention*. International Service for Human Rights (weblink).
- Maquila Solidarity Network. (30 mei 2024). *Civil society organizations question human rights costs of El Salvador's state of emergency* (weblink).

Verzoeker voegt dezelfde landeninformatie toe, alsook:

- Due Process of Law Foundation (DPLF), ORMUSA, Cristosal, SSPAS, IDHUCA, & FESPAD. (april 2024). *Informe al Grupo de Trabajo de ONU sobre Desapariciones Forzadas e Involuntarias (WGEID) sobre Salvador* (weblink)

4. Aanvullende nota

Op 13 januari 2026 maakt de verwerende partij, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij zij via een consulteerbare weblink, verwijst naar volgende informatiebronnen:

- COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence*”, 5 augustus 2025;
- UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*”, maart 2016.

5. Voorafgaand

5.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

5.2. Het beroep van verzoekers is gericht tegen de beslissingen “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*” van het CGVS van 27 juni 2025, waarbij hun tweede verzoeken om internationale bescherming in België niet-ontvankelijk worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, *juncto* artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, omdat geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoekers zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen.

De Raad wijst erop dat Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze verordening bepaalt evenwel dat verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend, onderworpen blijven aan Richtlijn 2013/32/EU. Aangezien verzoekers hun tweede verzoeken om internationale bescherming op 2 december 2024 hebben ingediend, blijft de procedure betreffende de ontvankelijkheid van deze volgende verzoeken beheerst door de Procedurerichtlijn en de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

Met ingang van 12 juni 2026 is Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing. Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepalingen op grond waarvan vóór 12 juni 2026 ingediende verzoeken onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf 12 juni 2026 eveneens van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat voorliggend verzoeken vóór 12 juni 2026 werd ingediend en dat de bestreden beslissingen vóór die datum werd genomen, doet hieraan geen afbreuk.

5.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal onderzoekt of nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij “*in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347*”. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten wordt het verzoek niet-ontvankelijk verklaard. De Raad moet bij de beoordeling van het voorliggende beroep dan ook nagaan of nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoekers zijn voorgelegd en, zo ja, of deze de kans aanzienlijk groter maken dat zij voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt te worden erkend.

Het Hof van Justitie heeft verduidelijkt dat de behandeling van volgende verzoeken in twee stappen verloopt. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, ptn. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (*Ibid.*, pt. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (*Ibid.*, pt. 50). Het Hof van Justitie heeft hierbij verduidelijkt dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, pt. 37).

Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, die afbreuk kunnen doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, DOC 53 2555/001, 23-24).

5.4. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoetkomt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming, zoals voorzien in artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekers betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekers “*in aanmerking komen voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347*”. Verzoekers kunnen dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen een eerdere beslissing die reeds in beroep werd bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

5.5. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze

worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wanneer een of meer specifieke aspecten van de verklaringen van een verzoeker niet met documenten of ander bewijsmateriaal worden gestaafd, bepaalt artikel 4, lid 5, van Verordening (EU) 2024/1347 dat geen aanvullend bewijsmateriaal wordt verlangd met betrekking tot deze specifieke aspecten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn of haar verzoek om internationale bescherming te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn of haar verzoek;
d) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, onder andere rekening houdend met het moment waarop de verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht.”*

6. Beoordeling van het beroep

6.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens oud artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, thans artikel 2.16, § 1, 1°, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet), moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekers preciseren niet op welke wijze de oude artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke op louter algemene wijze bepaalden welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Tevens beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 57/6 en 57/7 van de Vreemdelingenwet dewelke ingaan op de algemene bevoegdheid van de commissaris-generaal, verzoeken die door deze laatste bij voorrang moeten worden behandeld en door hem niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard, en op bepaalde types informatie waarmee de commissaris-generaal rekening kan houden bij de beoordeling van een verzoek – zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen *in casu* zouden zijn geschonden. Ook de schending van deze artikelen wordt niet dienstig aangevoerd.

Hetzelfde kan gesteld worden voor de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat eveneens verduidelijking biedt over bepaalde soorten informatie waarop de commissaris-generaal zich kan beroepen.

Aangaande verzoekers' verwijzing naar de artikelen 4, 13 en 15 van Richtlijn 2011/95/EU merkt de Raad op dat deze bepalingen ten tijde van de indiening van het beroep in het Belgische recht waren omgezet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen ervan wanneer de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of ontoereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13). Verzoekers tonen niet aan dat dit in casu het geval was. Zij konden de schending van de artikelen 4, 13 en 15 van Richtlijn 2011/95/EU dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. De omstandigheid dat Richtlijn 2011/95/EU met ingang van 12 juni 2026 is ingetrokken en Verordening (EU) 2024/1347 vanaf die datum rechtstreeks van toepassing is, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Zij heeft niet tot gevolg dat een grief die bij de indiening van het beroep niet op ontvankelijke wijze op de rechtstreeks ingeroepen richtlijnbeoordelingen kon worden gesteund, alsnog ontvankelijk wordt. Dit neemt niet weg dat de Raad, overeenkomstig hetgeen hoger werd uiteengezet, bij zijn beoordeling van het voorliggende beroep toepassing moet maken van de relevante bepalingen van Verordening (EU) 2024/1347. Voor zover uit het betoog van verzoekers inhoudelijke grieven kunnen worden afgeleid die betrekking hebben op de beoordeling van de feiten en omstandigheden, de voorwaarden voor de verlening van de vluchtelingenstatus of het bestaan van ernstige schade, worden deze grieven hierna onderzocht in het licht van de overeenkomstige bepalingen van die verordening.

In de mate dat verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest aanvoeren, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Tot slot voeren verzoekers de schending aan van “*de principes van goed bestuur*”. De Raad wijst erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het verzoekers toekomt duidelijk uiteen te zetten welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij, naast het redelijkheidsbeginsel, geschonden achten en waarom. De loutere verwijzing naar “*de principes van goed bestuur*” biedt geen voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel die verzoekers geschonden achten. Dit onderdeel van de aangevoerde middelen is dan ook niet ontvankelijk.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

6.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

6.3. Beoordeling van de nieuwe elementen

6.3.1. In het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming voerden verzoekers aan dat verzoeker sinds 2012, in het kader van zijn werkzaamheden als verkoper voor de krant *La Prensa Gráfica*, wekelijks werd afgeperst en bedreigd door leden van de bende 18. Nadat hij in februari 2022 had geweigerd nog langer afpersingsgeld te betalen, zou hij op 4 maart 2022 door drie bendeleden zijn onderschept en naar een afgelegen, bosrijke plaats zijn meegenomen. De bendeleden zouden zijn gevlucht toen zij een politiepatrouille opmerkten. Later die dag zou verzoeker telefonisch zijn bedreigd, waarbij tevens naar verzoekster en hun dochter werd verwezen. Verzoekers zouden daarop hun woning hebben verlaten. Verzoeker vertrok op 9 maart 2022 uit El Salvador, terwijl verzoekster en hun dochter hem in november 2022 naar België volgden.

Op 2 december 2024 dienden verzoekers ieder een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker bevestigde dat de verklaringen die hij in het kader van zijn eerste verzoek had afgelegd, waarheidsgetrouw waren en dat de door hem aangehaalde problemen nog steeds actueel waren. Hij stelde dit te weten omdat zijn zus en moeder telefonisch zouden worden gecontacteerd door onbekende nummers, die zij vervolgens blokkeren. Ter ondersteuning van zijn tweede verzoek legde hij geen nieuwe documenten neer.

Ook verzoekster hield vast aan de vluchtmotieven die zij in het kader van haar eerste verzoek had aangevoerd en stelde dat deze problemen nog steeds actueel waren. Daarnaast verwees zij opnieuw naar de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Ter ondersteuning van haar tweede verzoek legde zij een rapport van FESPAD neer getiteld “*La vulnerabilidad de derechos de las personas retornadas*”, alsook nieuwsberichten en berichten op sociale media over de veiligheidssituatie in dat land neer.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

6.3.2. De commissaris-generaal verklaart verzoekers’ huidige, tweede, verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat (i) verzoekers zich in wezen beroepen op dezelfde vluchtmotieven als dewelke zij reeds in het kader van hun eerste verzoeken hebben aangevoerd, terwijl deze motieven eerder ongeloofwaardig werden bevonden en die beoordeling door de Raad werd bevestigd; (ii) verzoeker geen nieuwe documenten of bewijsstukken voorlegt en zich beperkt tot de bijzonder summiere en niet-gestaafde bewering dat zijn zus en moeder telefonisch worden gecontacteerd door onbekende nummers, welke

verklaringen volledig in het verlengde liggen van het eerder ongeloofwaardig bevonden relaas en hieraan geen afbreuk doen; (iii) verzoekster evenmin nieuwe persoonlijke elementen aanvoert, maar opnieuw verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en algemene landeninformatie neerlegt, waaronder een rapport van FESPAD en nieuws- en sociale mediaberichten, waarin zij niet persoonlijk wordt vermeld en die geen verband leggen met haar individuele omstandigheden; (iv) uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt dat de noodtoestand gepaard gaat met mensenrechtenschendingen, willekeurige arrestaties en tekortkomingen in de rechtsbescherming, maar tevens dat de territoriale aanwezigheid en controle van de bendes sterk zijn afgenomen, de bewegingsvrijheid is verbeterd, het aantal moorden is gedaald en afpersing in het algemeen is verminderd; en (v) er in El Salvador geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat niet kan worden aangenomen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoekers bij de DVZ hebben afgelegd en met de documenten die zij hebben neergelegd in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming, alsook dat de commissaris-generaal deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Zij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoekers vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

6.3.2.1. Immers, in de mate dat verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar de asielmotieven die zij reeds aanhaalden in het kader van hun eerste beschermingsverzoek, zijnde hun problemen met bende 18, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal op 10 april 2024 met betrekking tot verzoekers' eerste verzoek om internationale bescherming besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dit onder meer omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van verzoeker' vluchtrelaas. De Raad heeft bij arrest met nummer 317 099 van 22 november 2024 deze beoordeling bevestigd. Verzoekers dienden tegen het voormelde arrest van de Raad geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Derhalve geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen en beoordeling, te dezen kracht van gewijsde. De Raad herinnert er hierbij aan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen. Door louter te volharden in de asielmotieven die zij in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming hebben aangehaald, slagen verzoekers er niet in om voorgaande beoordeling omtrent de ongeloofwaardigheid van het door hen naar voorgebrachte asielrelaas om te buigen.

6.3.2.2. Daar waar verzoekers andermaal aanhalen dat de bedreigingen voortduren, en hierbij verwijzen naar het feit dat verzoekers zus en moeder telefonische oproepen ontvangen van onbekende nummers, komen verzoekers in wezen niet verder dan het louter volharden in het beschikken over nieuwe elementen, en het op algemene wijze bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter niet weerleggen, noch ontkrachten dat de door hen aangehaalde telefonische oproepen niet gestaafd worden met enig begin van bewijs en dat deze blote beweringen volledig in het verlengde liggen van een reeds eerder ongeloofwaardig bevonden relaas en bijgevolg niet van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

6.3.2.3. Wat betreft de door verzoekers aangehaalde vrees om bij terugkeer naar El Salvador te worden verdacht van banden met bendes of de georganiseerde misdaad en daardoor het slachtoffer te worden van willekeurige arrestatie, detentie of mishandeling, stelt de Raad vast dat op basis van de door verzoekers aangehaalde informatie over de noodtoestand en de veiligheidssituatie in El Salvador, met name het artikel op de website van Maquila Solidarity Network, getiteld *“Civil society organizations question human rights costs of El Salvador’s state of emergency”* van 30 mei 2024, het artikel van International Service for Human Rights, getiteld *“El Salvador must limit state of emergency, end arbitrary detention”* van 28 januari 2025, het

rapport van Human Rights Watch, *World Report 2025 – El Salvador. Events of 2024*, het rapport van FESPAD getiteld “*La vulnerabilidad de derechos de las personas retornadas*” van 29 augustus 2024, en het rapport Cristosal, FESPAD, de Due Process of Law Foundation (DPLF), het Instituto de Derechos Humanos de la UCA (Idhuca), ORMUSA en het Servicio Social Pasionista (SSPAS), getiteld “*Informe de organizaciones de sociedad civil de El Salvador al Grupo de Trabajo de Naciones Unidas (WGEID) sobre Desapariciones Forzadas o Involuntarias*” van april 2024 alsook de door de verwerende partij per aanvullende nota bijgebrachte COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence*” van 5 augustus 2025, niet kan worden aangenomen dat sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand. Hoewel uit de landeninformatie blijkt dat de noodtoestand gepaard gaat met ernstige mensenrechtenschendingen, waaronder willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen en precaire detentieomstandigheden, kan hieruit niet worden afgeleid dat iedere persoon die uit Europa terugkeert louter om die reden door de Salvadoraanse autoriteiten als bendelid of medeplichtige wordt beschouwd en om die reden een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier evenwel niet in. Zij brengen immers geen concrete, op hun persoon betrekking hebbende feiten of elementen aan waaruit blijkt dat zij door de Salvadoraanse autoriteiten worden gevisieerd, dat zij in verband worden gebracht met een bende of een ander risicoprofiel vertonen dat hen bij terugkeer aan een dergelijk risico zou blootstellen.

6.3.2.4. Ook het betoog inzake de specifieke kwetsbaarheid van verzoekster als vrouw en moeder van een kind dat in België naar school gaat, leidt niet tot een ander besluit. De Raad verwijst dienaangaande vooreerst naar wat hij hierover in het kader van hun eerste beschermingsverzoek heeft geoordeeld in zijn arrest met nummer 317 099:

“Ook het louter stellen dat verzoekster en hun dochter respectievelijk een vrouw en een meisje zijn, dat ze zullen worden vermoord, de verwijzing naar informatie over verdwijningen, alsook het wijzen op de algemene veiligheidssituatie en het risico op rekrutering door een bende, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers noch hun dochter in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke. Verzoekers voeren aan dat zij hierover niet werden bevraagd, doch brengen zelfs geen concrete verklaringen bij waaruit blijkt dat zij op basis hiervan enige gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen.”

Hierbij aansluitend wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. Het UNHCR meldt dat seksueel en gender gerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door bendeleden tegen de vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun eigen huishouden. In de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 worden vrouwen en meisjes in specifieke omstandigheden aangemerkt als personen met een potentieel risicoprofiel. Dit maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder wanneer zij afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Het risico op vervolging dan wel ernstige schade blijft evenwel afhankelijk van de individuele omstandigheden van de betrokken vrouw of het betrokken meisje (UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016, p. 36-38). Uit de in de bestreden beslissing aangehaalde COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence*” van 21 december 2023 blijkt dat het Anti-Foltercomité in zijn rapport van december 2022 stelt bezorgd te zijn over de hoge graad van huiselijk geweld en seksueel geweld in El Salvador en over de gevallen van verdwijning van vrouwen en femicide en de seksuele uitbuiting van vrouwen door bendeleden (COI Focus, 21 december 2023, p. 20-21). Volgens Carnegie Endowment for International Peace vrezen vrouwen en meisjes na het invoeren van de noodtoestand eerder geweld vanwege de overheid, terwijl zij voordien vooral geweld door bendeleden vreesden. Wel wordt er melding gemaakt van misbruik en intimidatie door politieagenten en militairen. Dit zou echter betrekking hebben op vrouwen en meisjes die familieleden zijn van gedetineerden of zelf gedetineerden zijn. Verzoekster behoort niet tot de voormelde groep van vrouwen. De Raad stelt voorts vast dat uit de door verwerende partij bijgebrachte COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence*” van 5 augustus 2025 blijkt dat betrouwbare gegevens over gendergerelateerd geweld in El Salvador moeilijk toegankelijk zijn. Volgens officiële bronnen steeg het aantal klachten wegens gendergerelateerd geweld — waaronder feminicide, seksueel, fysiek, en

psychologisch geweld — tussen juni 2023 en mei 2024 met 15 % in vergelijking met het voorgaande jaar. Verder vermeldt de COI Focus dat een studie van Cristosal van juli 2024 vrouwen en LGBT-personen aanduidt als categorieën die in het bijzonder worden getroffen door de noodtoestand. Er wordt melding gemaakt van seksuele intimidatie en afpersing van vrouwen door leden van de ordediensten, alsook van bedreigingen en aanvallen tegen vrouwelijke journalisten en mensenrechtenactivisten, zowel in de publieke ruimte als online. Het Observatorium voor geweld tegen vrouwen stelde bovendien dat van 40 gevallen van seksueel geweld in 2024 er vijf werden gepleegd door staatsagenten (COI Focus, 5 augustus 2025, p. 16-18).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt aldus dat gender gerelateerd geweld in El Salvador nog steeds voorkomt en dat bepaalde categorieën vrouwen, onder wie vrouwelijke mensenrechtenverdedigers en journalisten, vrouwen die opkomen tegen de detentie van familieleden en vrouwen of meisjes die met bendes in verband worden gebracht, een verhoogd risico kunnen lopen. Uit deze informatie kan evenwel niet worden afgeleid dat er heden in El Salvador sprake is van groepsvervolging van vrouwen en jonge meisjes en dat een individuele beoordeling van beschermingsverzoeken door vrouwen en meisjes uit El Salvador niet langer noodzakelijk zou zijn. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Van verzoekster mag dan ook worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit blijkt dat zij wegens haar profiel persoonlijk het risico loopt te worden vervolgd of ernstige schade te ondergaan en, in voorkomend geval, geen toegang heeft tot doeltreffende nationale bescherming. Verzoekster brengt evenwel geen dergelijke elementen aan. Het enkele gegeven dat zij een vrouw is en moeder van een dochter die in België schoolloopt, volstaat, gelet op de beschikbare landeninformatie, niet om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

6.3.2.5. Aangaande de algemene veiligheidssituatie in El Salvador zet de verwerende partij op basis van de meest recente landeninformatie in haar aanvullende nota het volgende uiteen:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 5 augustus 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_depuis_letat_durgence.pdf of www.cgvs.be/ [https://](https://www.cgvs.be/)), en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” en “In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.” (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamenteën van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de verwerende partij de verkeerde conclusies

hieruit zou hebben getrokken. Hoewel noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad betwist wordt dat er sprake is van grove mensenrechtenschendingen en willekeurige arrestaties ten gevolge van het uitroepen van de noodtoestand in El Salvador in maart 2022, blijkt evenwel niet dat de situatie in El Salvador, gelet op de ontwikkelingen volgend op het uitroepen van de noodtoestand, dermate gewijzigd zou zijn dat het niet langer opgaat te stellen dat in El Salvador geen sprake is van willekeurig geweld of een gewapend conflict in de zin van artikel 15, onder c) van Verordening (EU) 2024/1347, noch dat een burger die terugkeert naar daar louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

6.3.3. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming en dringt een verder onderzoek ten gronde zich niet op.

6.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

6.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

6.3.7. Waar verzoekers in subsidiaire orde vragen de zaken terug te sturen naar het CGVS teneinde bijkomende onderzoeksmaatregelen te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, thans artikel 2.60, § 2, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS